

i September og undertiden endog i Oktober Maaned, hvoraf følger, at der ikke paa dem kan begrundes en Regnskabsoversigt til Benyttelse ved Statsrevisionen. — Naar den ærede Ordfører bemærkede, at der finder Dversførler Sted fra det ene Finantsaar til det andet: udover den tilladelige Tid, skal jeg indrømme, at der, naar man vil holde sig strengt til Formen, ikke er Andet dertil at svare, end at den er overskreden. Jeg skal kun sige, at det ifølge de Undersøgelser, jeg har foretaget, er sagt mig, at i det Mindste Beløbet til Helsingørs Havn virkelig har været udbetalt inden den 30te Juni, men at Regnskabsaflæggelsen er kommen bagefter. Det er i alt Fald en Uregelmæssighed, som, naar den paatales, ikke kan Andet end erkjendes for begaaet, og jeg skal have min Opmærksomhed henvendt derpaa. Den samme Indrømmelse maa jeg gjøre overfor de Bemærkninger, der ere fremsatte Spalte 29—30 angaaende urigtige Posteringer. Posteringerne ere ikke ganske korrekte; men de dreie sig jo om mindre Summer, for Exempel med Hensyn til Arbejderne paa Rindomgaard, der kun er 17 Rd. Noget Uregelmæssighed er der dog som sagt, og jeg skal altsaa ikke kunne negte, at der er foregaaet Noget, som har kunnet give Anledning til den Bemærkning, der er gjort, hvilken ganske vist ogsaa skal medføre, at Ministeren skal have sin Opmærksomhed henvendt derpaa.

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer):** Til en Udtalelse i Statsrevisionens Betænkning Pagina 167 knyttede den ærede Ordfører en Udtalelse, der gjorde det Indtryk paa mig, at de Ord, som staa der, ere opfattede i en anden Mening end den, hvori de ere fremsatte. Læser jeg ikke feil, har den ærede Ordfører nemlig opfattet, hvad der siges under Kontoen „Det meteorologiske Institut“ angaaende et Beløbs Dversførelse til det næste Aar saaledes, at deri skulde være indeholdt en Udtalelse imod enhver saadan Dversførelse eller med andre Ord imod enhver Brug af Udgiftsrestancer, men dette er paa ingen Maade Meningen. Man har vel i sin Tid opstillet den skarpe og bestemte Fordring, at Regnskabet kun maatte føre til Udgift saadanne Beløb, som virkelig vare udbetalte, og man har ment, at Regnskabet, naar denne Fordring ikke opfyldtes, ikke var korrekt, men lidt nærmere Dverveielse vil let lede til den Dverbevisning, at denne Fordring i og for sig ikke kan opfyldes, ikke kan anerkjendes for at være rigtig. Læser man først saadanne Beløb, som ere anviste, saa vil det let ses, at Den, der har en Anvisning paa Statskassen i sin Haand, og som følger deraf er berettiget til at modtage Betaling, naar han præsenterer Anvisningen, raader over, naar Betalingen skal foregaa. Det beror altsaa paa ham, om han først, efter at Regnskabet er afsluttet, vil begjære Pengene, men naar han kommer, kræ-

ver Statens Kredit, at Pengene udbetales uvægerlig. Deri maa imidlertid ogsaa ligge, at Bemyndigelsen til at gjøre Udbetalingen maa være tilstede, og at det maa være fuldt lovlig berettiget at henses et Beløb, der er anvist, paa en saadan Maade til Udgiftsrestancekontoen, saaledes at det deraf kan ses, at der er raadet paa en bestemt Maade over Beløbet, og at det derfor med Rette er ført til Udgift, om det end ikke er udbetalt. Det Samme er Tilfældet, naar der paa anden Maade er raadet over et Beløb. Dersom der for Exempel af en Minister er afsluttet Afford om en Bygnings Opførelse, og Betaling er betinget, at Bygningen er færdig, og det forventedes, at Bygningen vilde blive færdig i Aarets Løb, men der af en eller anden Grund, hvorover Ingen kan være Herre, er indtraadt Forsinkelser, saaledes at Bygningen først er bleven færdig, efter at Finantsaaret er udløbet, maa Kontrakten holdes, som den er afsluttet, og Beløbet derfor udbetales, naar Bygningen er færdig. Det er klart, og det kan ikke nytte at gjøre Indsigelse derimod, naar man ikke vil fordre Noget, hvorved Statens Kredit lider; men deraf maa ogsaa følge, at det maa være berettiget at opføre dette Beløb paa en saadan Maade i Statsregnskabet, at det kan ses, hvad der er foregaaet, og at Udbetalingen sker paa lovlig Maade, uden at det er nødvendigt forud at komme til Rigsdagen. Man har ment, at man burde gaa til Rigsdagen for derved at bevare dens Myndighed, men det er en Feiltagelse; thi vil man under saadanne Omstændigheder kræve, at der skal gaas til Rigsdagen, maa man samtidig sige, at Rigsdagens Votering kun er en ren Formjag; Beløbet vil ikke kunne negtes. Dette Spørgsmaal har i sin Tid været udførlig omhandlet og overveiet, og man er da kommen til det Resultat, at en Sum maa henses til Udgiftsrestancekontoen, naar der i Gjærningen er raadet over Beløbet, og dets Udbetaling ikke kan negtes, uden at Statens Kredit vilde lide derved; man vilde da tage i Betænkning at slutte en Afford med Staten. Denne Bemærkning har jeg fremsat for at forebygge enhver Misforstaaelse med Hensyn til de Ord, der ere opførte her under „Det meteorologiske Institut“ og for at klare min Stilling til Sagen, da det er mig, der har konciperet Ordene.

**Ordføreren (Bajer):** Af de Bemærkninger, der ere faldne, siden jeg forrige Gang havde Ordet, tror jeg, at der kun er Grund til at dvæle ved nogle af de væsentligste, og jeg skal da først omtale de Ytringer, der bleve fremsatte af den ærede Indenrigsminister med Hensyn til Udbetalingen af et almindeligt Lønningstillæg ved Jernbanerne. Den ærede Minister søgte Hjælp dertil i § 4 af Loven af 14de Mai 1867, hvori der staaar, at Ministeren træffer de med Hensyn til Driftens Ordning fornødne Foranstalt-